

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„Полицијски гласник“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за управника прве класе вароши Београда, Михаила Церовића, начелника исте класе округа нишког, — по потреби службе;

за начелника треће класе округа београдског, Бранимира Ј. Рајића, управника исте класе вароши Београда, — по молби;

за начелника четврте класе округа врањског, Драгића Павловића, начелника исте класе округа београдског, — по потреби службе, и

за начелника четврте класе округа нишког, Андреју Петровића, начелника исте класе округа врањског, — по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 15. марта 1906. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника прве класе среза власотиначког, по старом закону, Јована Б. Михаиловића, начелника исте класе среза масуричког, по молби;

за начелника друге класе среза левачког, по старом закону, Живојина Д. Петковића, начелника исте класе среза моравског, округа нишког, по молби;

за секретара друге класе начелства округа смедеревског, са платом коју је и до сада имао, Станка Милошевића, начелника исте класе среза тимочког, — по потреби службе;

за секретара треће класе начелства округа крајинског, са платом коју је и до сада имао, Сретена Јовановића, начелника исте класе среза неготинског, — по потреби службе;

за секретара треће класе начелства округа топличког, са платом коју је и до сада имао, Светислава Мишића, начелника

исте класе среза власотиначког, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза масуричког, по старом закону, Косту Поповића, начелника исте класе среза лужничког, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза лужничког, по старом закону, Стојана Павловића, начелника исте класе среза трстеничког, — по потреби службе;

за секретара треће класе начелства округа тимочког, са платом коју је и до сада имао, Момчила Здравковића, начелника исте класе среза левачког, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза грузанског, по старом закону, Душана Николића, начелника исте класе среза беличког, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза беличког, по старом закону, Видена Пандуровића, начелника исте класе среза јабланичког, по молби;

за начелника треће класе среза јабланичког, по старом закону, Милутина Пећанина, начелника исте класе среза грузанског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза трстеничког, по старом закону, Тихомира Петровића, начелника исте класе среза бољевачког, — по молби;

за начелника треће класе среза неготинског, Савка Дукањца, начелника исте класе среза крајинског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза параћинског, Љубомира Јоцића, секретара исте класе начелства округа тимочког, — по молби;

за начелника треће класе среза звишког, Милана Николића, јавног правозаступника из Зајечара;

за начелника треће класе среза моравског, округа нишког, Милорада Наумовића, писара прве класе среза космајског;

за начелника треће класе среза бољевачког, Драгутина Стајевића, писара прве класе среза посавског, округа ваљевског;

за начелника треће класе среза тимочког, Бранка Вукојевића, писара прве класе среза лепеничког; и

за начелника треће класе среза крајинског, Петра Митровића, писара ужичког првостепеног суда.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 19. марта 1906. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за писара прве класе среза колубарског, округа београдског, по старом закону, Матију Тодоровића, писара исте класе среза врачарског, по потреби службе;

за писара прве класе среза посавског, округа ваљевског, по старом закону, Мелентија Владисављевића, писара исте класе среза зајечарског, по потреби службе, без права на путне и селидбене трошкове;

за писара прве класе среза драгачевског, по старом закону, Велимира Јовичића, писара исте класе среза љубињског, по молби;

за писара прве класе среза пожешког, по старом закону, Драгољуба Миленковића, писара исте класе среза моравичког, по молби;

за писара прве класе среза расинског, по старом закону, Стевана Спасића, писара исте класе среза рачанског, по потреби службе;

за полицијског писара прве класе среза рачанског, Милутина Јовановића, полицијског писара у пензији;

за полицијског писара прве класе управе вароши Београда, Живка Р. Лазаревића, полицијског писара исте класе среза грузанског, по молби;

за полицијског писара прве класе среза тамнавског, Владимира Војковића, полицијског писара исте класе среза грочанског, по молби;

за полицијског писара прве класе среза алексиначког, Михаила Н. Младеновића, полицијског писара исте класе среза добричког, по молби;

за полициског писара прве класе среза неготинског, Светислава Пенића, полициског писара исте класе среза подгорског, по молби;

за полициског писара прве класе начелства округа ваљевског, Ђорђа Банићевића, полициског писара исте класе среза ваљевског, по потреби службе;

за полициског писара прве класе среза лепеничког, Животу Павловића, полициског писара исте класе среза јасеничког, округа смедеревског, по молби;

за полициског писара прве класе начелства округа нишког, Живојина Д. Степановића, полициског писара исте класе среза бањског, по потреби службе;

за полициског писара прве класе управе вароши Београда Живана Константиновића, полициског писара исте класе среза лесковачког, по потреби службе;

за комесара београдске савске полиције у рангу полициског писара прве класе по новом закону, Вељка Рамадановића, комесара исте полиције у рангу писара прве класе Управе вароши Београда;

за комесара топчидерске полиције, у рангу полициског писара прве класе по новом закону, Андрију Живковића, комесара исте полиције у рангу писара прве класе управе вароши Београда;

за полициског писара прве класе среза ресавског, Војислава Стојановића, писара Ђуприског првостепеног суда;

за полициског писара прве класе срезе моравичког, Драгутина Марића, бившег полициског писара;

за полициског писара прве класе среза космајског, Гаврила Милојковића, бившег полициског писара;

за полициског писара друге класе среза зајечарског, Драгутина Радовановића, писара исте класе среза крајинског, по потреби службе;

за полициског писара друге класе среза беличког, Василија Николајевића, полициског писара исте класе среза деспотовачког, — по потреби службе;

за полициског писара друге класе среза нишавског, Драгомира Кретића, полициског писара исте класе среза сврљишког, — по потреби службе;

за полициског писара друге класе среза љубићског, Мирка Гавриловића, полициског писара исте класе среза студеничког, по потреби службе;

за полициског писара друге класе среза гужанског, Михаила Бекића, полициског писара исте класе среза таковског, — по потреби службе;

за полициског писара друге класе среза азбуковачког, Стевана Петровића, полициског писара исте класе среза тамнавског, по потреби службе;

за полициског писара друге класе среза студеничког, Аванија Стевановића, полициског писара исте класе среза поцерског, — по молби;

за полициског писара друге класе среза хомољског, Петра Протића, писара исте класе Управе вароши Београда, — по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 19. марта 1906. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полициског писара друге класе управе вароши Београда, Милана Кондића, полициског писара исте класе среза моравског, округа пожаревачког, — по молби;

за полициског писара друге класе среза јасеничког, округа смедеревског, Стојана Бабића, полициског писара исте класе среза таковског, — по молби;

за полициског писара друге класе управе вароши Београда, Милорада Максимовића, полициског писара исте класе начелства округа врањског, — по молби;

за полициског писара друге класе управе вароши Београда, Пантелију Драгојевића, полициског писара исте класе начелства округа топличког, — по потреби службе;

за полициског писара друге класе среза качерског, Светислава Катића, бившег полициског писара;

за полициског писара друге класе среза грочанског, Живка Сарамандића, бившег полициског писара;

за полициског писара друге класе управе вароши Београда, Предрага Обркнежевића, бившег полициског писара;

за полициског писара друге класе среза јабланичког, Милорада Петровића, бившег полициског писара;

за полициског писара друге класе начелства округа нишког, Александра Андоновића, бившег полициског писара;

за полициског писара треће класе среза посавског, округа београдског, Филипа Ненежића, полициског писара исте класе управе вароши Београда, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза врачарског, Милана Кузмановића, полициског писара исте класе среза алексиначког, по молби;

за полициског писара треће класе среза деспотовачког, Филипа Животића, полициског писара исте класе начелства округа нишког, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза тамнавског, Милана Б. Лукића, полициског писара исте класе начелства округа ваљевског, — по молби;

за полициског писара треће класе начелства округа нишког, Крсту Петровића полициског писара исте класе среза моравског, округа нишког, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза таковског, Харалампија Ђорђевића, полициског писара исте класе начелства округа рудничког, — по потреби службе; за полициског писара треће класе среза тамнавског, Живка Јовановића, полициског писара исте класе Управе вароши Београда, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе начелства округа подринског, Николу Кустурића, полициског писара исте класе среза азбуковачког, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза поцерског, Милутина Тадића, полициског писара исте класе начелства округа подринског, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза моравичког, Милорада Жеравичића, полициског писара исте класе среза пожешког, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе начелства округа чачанског, Обрада Јаковљевића, полициског писара исте класе среза моравичког, — по молби;

за полициског писара треће класе Управе вароши Београда, Боривоја Бековића, полициског писара исте класе начелства округа чачанског, — по молби;

за полициског писара треће класе среза параћинског, Милана Д. Величковића, полициског писара исте класе среза златиборског, — по молби;

за полициског писара треће класе среза моравског, округа нишког, Милорада Ивановића, полициског писара исте класе среза расинског, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе начелства округа врањског, Милана Мариновића, полициског писара исте класе начелства округа нишког, — по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза бањског, Драгишу Пантелића, полициског писара исте класе Управе вароши Београда, — по потреби службе; и

за полициског писара треће класе начелства округа топличког, Витомира Максимовића, полициског писара исте класе среза прокупачког, — по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 19. марта 1906. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полициског писара треће класе начелства округа ваљевског, Љубомира Г. Марковића, полициског писара исте кл. среза качерског, по потреби службе;

за полициског писара треће класе среза гужанског, Љубомира Маринковића, практиканта Министарства Унутрашњих Дела;

за полициског писара треће класе среза сврљишког, Спиру Кодића, практиканта истог среза;

за полициског писара треће кл. среза моравског, округа пожаревачког, Стевана Вучковића, практиканта ср. бољевачког;

за полициског писара треће кл. среза јабланичког, Стојчу Поповића, дијурнисту начелства округа врањског;

за полициског писара треће кл. среза златиборског, Драгишу Кујунџића, практиканта среза љубићског;

за полициског писара треће кл. среза златиборског, Мијаила Заставниковића, бившег учитеља;

за полициског писара треће класе начелства округа крагујевачког, Драгомира Туртовића, практиканта управе вароши Београда;

за полициског писара треће класе начелства округа крагујевачког, Ристу Кузмановића, практиканта управе вароши Београда;

за полициског писара треће кл. среза ваљевског, Косту Стојановића, практиканта управе вароши Београда, правника; за полициског писара треће кл. среза прокупачког, Александра Савића, правника;

за полициског писара треће кл. среза таковског, Милорада Јовановића, практиканта начелства округа чачанског;

за полициског писара треће кл. среза десковачког, Атанасија Павловића, практиканта истог среза;

за полициског писара треће кл. среза добричког, Драгослава Урошевића, помоћника бољевачког пореског одељења;

за полициског писара треће класе начелства округа пожаревачког, Милутина Бресјанца, практиканта истог начелства;

за полициског писара треће класе начелства округа рудничког, Драгомира Савића, помоћника београдског пореског одељења, и

за полициског писара треће кл. среза подгорског, Војислава Новаковића, пореског помоћника у оставци.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 19. марта 1906. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Светозик Караулић, начелник прве класе среза параћинског, на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда, — стави у пензију која му по годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 19. марта 1906. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је да се:

Михаило Антонијевић, полициски писар друге класе среза јабланичког;

Владимир (М.) Јовановић, полициски писар треће класе среза јабланичког;

Димитрије Николић, полициски писар треће класе среза тамнавског, и

Радисав Крупезевић, полициски писар треће класе начелства округа крагујевачког, на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, — отпусте из државне службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 19. марта 1906. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрена су решења Државног Савета, од 17. фебруара 1906. год. Бр. 1901 и Бр. 1902, донета на основу тач. 9. члана 144. Устава земаљског, која гласе:

Да се Лазар Воркапић, шумар дирекције српских државних железница, родом из Катановца у Аустро-Угарској и тамошњи поданик, по молби својој прими

у српско поданство, изузетно од §. 44. грађ. закона, пошто је поднео уредан отпуст из свог досадањег поданства, заједно са својом женом Анђелијом и сином Бранком, као и малолетним синовима Радивојем и Живојином, које је добио у времену тражења отпуста из аустро-угарског поданства.

Да се Д-р медиц. Светислав Николајевић, родом из Беча и аустро-угарски поданик, по молби својој прими у српско поданство изузетно од § 44 грађ. закона, пошто је поднео уредан отпуст из свог досадањег поданства.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела. 16. марта 1906. г. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ТАЈНА ПОЛИЦИЈА

(из Тасиног Дневника)

(НАСТАВАК)

25.

Ниједан се поглавар неће данас из своје државе кренути у стране земље, док се напред не изашаје у ревизију читава маса агената тајне полиције.

Када је преклане цар Виљем ишао у Италију у посету талијанском краљу, поред десет чланова криминалне полиције, било је тамо изаслато и четрдесет агената берлинске тајне полиције: да уз иначе удвојену пажњу талијанске полиције, мотре на немачке анархисте.

Тако је исто слата талијанска полиција, када је краљ Емануило путовао у Берлин и Париз; и руска, када је руски цар ишао у Копенхаген у госте своје тасту, краљу Христијану, и када је после враћао посету своје пријатељу — францускоме председнику.

И опет слата је авангарда париске тајне полиције, када је лане председник Лубе ишао у посету талијанскоме, а ове године шпанскоме краљу.

Прошле године долазио је енглески краљ Едуард у Париз. Сумњало се у велико, да ће бити атентата. Ради тога париска полиција развила је нарочиту пажњу.

Комесар тајне полиције *Паоли*, старац од 65 год., који већ 25 година дочекује стране владатеље у Паризу, показао је особиту вештину и делатност.

Краљ енглески, познати *boucivant*, воли друштва. Још као престолонаследник чешиће је долазио у француску престоницу да се забавља.

И сада је јурио са свечаности на свечаност, на банкете, на реви трупа, на грке у Лондану, на позоришне представе, у оперу и т. д.

Паолови агенти у фраку и пуној елегантији јављали су се свуда по салонима, где је долазио и краљ Едуардо.

Осим својих агената Паоли је сада, за ову прилику, најмио и друге сигурне људе из публике. Чисто невероватно, али са тврди, да је тих дана било у служби париске полиције на — 10.000 лица.

Као носачи, пекари, продавци новина, слика, — полицијски агенти улазили су у масу света на булеварима и мували се свуда онуда, куда је пролазио краљ Едуардо, у пратњи председника Лубеа, или додељених му на службу генерала.

Суме, што се троше по неки пут на чување страних владалаца — страховите су. Само их касе великих држава могу исплатити.

Када се је пре неке десетине година руски цар спремао у посету краљици енглеској Викторији — било је јављено лондонској полицији: да су руске никилисте и ирски револуционари решили — да цара убију.

Ради тога била су, на захтев лондонске полиције, похапшена нека лица као завереници: Тинан у Паризу, америкаци Кернеј и Хајне у Амстердаму и Ивори у Глазгову.

После се видело, да су та лица просто осумњичена, али за трагање њихово и за осталу полицијску припрему око чувања царевог, утрошено је том приликом за неколико дана не мање него 20.000 фунти стерлинга (550.000 динара).

Разуме се, да је тај издатак лако прегорети, када буџет лондонске полиције износи — 34.000.000 динара!

Од ове суме готово неограничену цифру имао је на расположење *Мелвиљ*, члан лондонске тајне полиције, омиљена личност на енглеском двору, коме је била нарочита дужност, да чува свога краља и остале суверене, који овоме у посету долазе...

26.

Поменуемо скупо чување суверених владалаца — али зар мање кошта одржавање републике

Није ни ту само борба противу анархиста. Позор на претенденте у републици није ни у колико мањи, па, ако хоћете да рачунате, ни јевтинији од оне пажње и надзора над претендентима у монархијама.

Принц Орлеански има обичај, да чешиће путује по Француској.

Под фирмом: да држи научна предавања о изучавању колонија и т. д. — он у ствари иде по народу да агитира за се.

Свако његово кретање прате агенти полиције и пред сваки његов полазак у унутрашњост Француске, министар полиције шифром наређује окружним префектима:

— Дука Орлеански кренуо се јутрос за ваше крајеве. Обратите пажњу на свако његово кретање. И јављајте ми овим путем сваки његов говор и пријем у народу...

Или узмите шта кошта данас она огорчена борба између владе и клерикалаца, најјачих приврженика монархије у Француској.

Треба баш ових дана пратити борбу француских херцега и аристократа: Бурбона, Гоквиља, Ларошфукоа, Шеваљера и других монархиста противу закона о одвајању цркве од државе.

После тога монархисте рију и подривају и у самој војсци.

У марту прошле године тајна полиција открила је официрску заверу у сред

Париза. Радило се је на томе, да се прогласи — Монархија.

У тај план био је умешан и некакав *J. Хаусман*, трговачки агенат, заступник извесних келнских фирма.

То је, после се сазнало, био тајниагенат — немачке владе, која је, разуме се, радила за свој рачун, да изазове забуну и переду у Француској и тиме је за сваку спољну акцију ослаби.

27.

На једном месту напред ми смо поменули, да тајна полиција чини велике услуге својој влади у пословима *саољне политике*, а тако исто и у плановима *војних генералштаба*.

У Паризу, Лондону и у Бечу, Берлину и Петрограду — свуда се туда вештим начином, да се не опазе, оснивају друштва и отварају нарочити салони за *забаву и лектуру*.

Тајне кабинета више пута крију се у наборима женских сукања — рекао је, мислим, песник *Шилер*. И каква лепа отмена дама, домаћица ових салона у служби тајне полиције, са довољним новчаним средствима, стављеним јој на расположење, чинила је и чини велике услуге својој влади.

На ове забаве позивају се: дипломате, официри, банкери, новинари, сенатори, посланици и сви други домаћи или страни политичари од важности. Дају се ручкови, концерти, отварају се игре, коцка се, пије се, весели се. И чим се само добије згодан моменат, купује се што треба од веселог, а можда и заљубљеног госта.

Управник Париза, *Леаин*, има у својој служби неколико оваких салона. И они су му указали великих услуга.

На забавама у овим салонима ухваћен је многи и многи траг непријатеља републике. Ту су махом похватани конци планова генерала *Буланжеа* и његових сударака противу ондашњег председника. Ови вешто удешени салони помогли су, да се француском пријатељу цару Александру и, после, цару Николи уклони с пута многа сметња и непријатност.

Више пута бивало је, да је највећа ћуталица у друштву лепа пола, а угрејан уз то вином, избрљао многе и многе државне тајне. Није у полицијским круговима остала непозната ствар, да се је претендент, принц Орлеански, док се није оженио, чешће кретао у кругу дама, које су биле на служби — тајној полицији.

Управник Беча *фон Јаден* држао је тако исто више оваких салона. Он их је имао за све сталеже бечкога друштва. А данашњи председник бечке полиције, *Харда*, није их умалио, него и умножио.

Један само пример.

Једна је од бечких лепотица из виших кругова и *грофица Р. Живећи* раскошно све по друштвима дошла је била пре неколико година на ивицу пропасти са својим иметком.

Познавајући њене чари, умилатост и способност — галантни управник Беча онако обидивно, поиздаје, мало по мало,

па је умами себи у службу. И у салонима лепе блондине састајали су се чешће многи аустријски, руски, талијански, француски аристократи и дипломате.

На њене забаве одлазио је, не знајући за њену службу, и сам царевећ *Рудолф*, па и наш краљ *Милан*.

Вели се, да је у тим салонима аустријски престолонаследник исказао много што шта, што је после дало повода старом оцу, да са сином у конфликт долази. На оваквим састанцима дошло је до оног фаталног познанства са познатом лепотицом *Маријом Вечером*, чију је љубав после Рудолф својом главом платио. У овим салонима хватан је и наш краљ Милан за многе и многе планове Хајмерлове и Калнокијево.

Такве салоне имао је у Берлину и управник *Виндхајм*. Разуме се, не знајући за то, долазили су тамо, покрај разних других важних политичара, и *Бebel* и многи други политички људи. Ту су нарочито удешавани политички разговори. У дебати су учествовали, разуме се и социјалисте. И онда није чудо било, што је после за многу њихову тајну знао и цар Виљем.

Оно ни немачки социјалисти нису седели скрштених руку. Цар је желео да све зна о њима, али и они, имајући своје људе у чиновничким, па чак и војничким редовима, сазнавали су тако исто многе државне тајне. И данас често у социјалистичком *„Vorwärts-y“* можете читати објављене наредбе, које „строго поверљиво“ потчињеним командантима и шефовима издају министар војни и министар полиције.¹⁾

На the *dansant*, који су давани у берлинским салонима, долазили су да се забаве и Енглези, Руси и Французи. И да се обавести само о по каквој намери њихових војних и дипломатских кругова — министар генерал *Бронсарт — Шелендорф*, трошио је, веле, на поједине оваке вечери по хиљаде марака.

Такви салони отворени су у Лондону још много раније. На њих је трошила енглеска влада огромне суме из својих диспозиционих фондова.

Зна се, на прилику, да се је још у почетку прошлога века на једној оваквој забави, унапред сазнало за онај *тилитски уговор* између француске и Русије. И тајна полиција удесила је, преко својих људи, те је енглеска влада имала у рукама сву поверљиву радњу Наполеонову и његових ратних противника, па је тим путем добила чак и копију самога уговора. А то помињемо са тога, што је за те послове полицијских агената плаћено не мање него — 40.000 фунти штерлинга.

Колико се тамо и данас много полагаје на послове тајне полиције, навешћемо за доказ томе само то, да краљ Едуард лично и непосредно одржава везу са шефом одељења тајних агената. (наставиће се)

¹⁾ Познати социјалистички посланик *Бebel* хоће чак да тера са тим и шалу.

— Молио бих господу Министре, рекао је једном у парламенту, када издају своје поверљиве наредбе, да их прво штампају у својим *Norddeutsche Allgem. Zeitung-y*, па тек онда да изађу у *Vorwärts-y!*

НОВ ИЗБОРНИ ЗАКОН ЗА ОПШТИНЕ у првој примени.

(СВРШЕТАК)

Овај члан 39-ти има још једну јаку празнину, која је како изгледа, превидена у хитњи. Законодавац је лепо предвидео ово: *„Председник и чланови општинског суда не могу бити бирали за председника бирачког одбора“*. Ова лица не могу, пак, бити ни чланови бирачког одбора по томе, што се друга два члана бирачког одбора бирају само из реда општинских одборника. Али ова лица могу бити представници појединих листа, јер им то ни једним чланом закона није забрањено, а ови представници по овом изборном закону улазе у састав бирачког одбора са неким смањеним правима. Требало је изрично рећи: да та лица не могу бити ни представници појединих листа, гесп. подчланови бирачког одбора. Зашто? — Са истих разлога, са којих им је законодавац забрањено, да у опште буду прави чланови бирачког одбора. Ја знам кметова, који по селу прете како ће они чути оваку куглицу где падне.

Чл. 53. д. ових измена најважнији је за питање о слободи избора. Он говори о поднашању кандидатских листа и поступку општинских судова при пријему тих листа. У томе члану наређује се ово: *„Општински ће суд предлазачима, који му листу поднесу, издати реверс о примљеној листи и у року од 24 часа од пријема решити: је ли листа уредна или не, и у првом случају.....; а у другом случају донеће решење о одбијању листе...“* нигде није речено, шта ће бити за општински суд мерило о томе, која је листа уредна, а која не. Да ли се за уредност кандидатске листе траже само услови из чл. 53. в. тога закона, или оп. суд може одбити листу и са других такође законских разлога, који се тичу пасивне бирачке способности појединих кандидата. Многи општински судови н. пр. одбијали су поједине листе зато, што је било сродства међу појединим кандидатима једне листе (чл. 71. зак. о општинама), или што је неки кандидат раније решењем надзорне власти уклоњен са извесне дужности у општини, а још није прошло две године од тада (чл. 150. пом. закона). Те одбачаје, пак, махом су поништавали првостепенни судови, што је са свим правилно, јер су то све законски недостаци, који се могу отклонити пошто се извесна листа изабере и уведе у дужност. За то би у чл. 53. д. требало изрично рећи, да су неуредне листе само оне, које нису испуниле услове из чл. 53. в. тога закона, а у томе члану изнети су основни услови за исправност једне кандидатске листе.

Члан 101. зак. о општинама, који је из старе редакције, са свим је недотупаван и њега је требало сада изменити. По томе члану председник и кметови, ако приликом редовних избора не буду понова изабрани, смењују се са дужности у року од три дана (наравно од дана избора) и на њихова места одбор бира из

своје средине вршиоце дужности. А по чл. 171. тога закона рок је за изјаву жалбе противу избора *пет дана* од избора. Значи, да се у општинама, у којима нема жалбе противу избора, када се нова управа мора увести у дужност, за шест дана врши два пута предавање и пријем дужности без икакве стварне потребе. Кад се већ хтело да се ови људи смењују после свршених избора, онда је рок за то требало утврдити тек после рока за подношај жалбе противу избора — шестог или седмог дана, јер би у том случају отпало свако регенство ако нема жалбе противу обављених избора.

Међу тим код овога члана ми би били за једну са свим нову, корениту измену. По последњим законским изменама редовни избори општинског часништва врше се сваке друге године у прву недељу пред Ваведење (чл. 174.). На десет дана пред те изборе (рок у коме се врше исправке бирачких спискова и спремање кандидатских листа) требало би сменити све председнике и кметове и поставити на њихова места вршиоце дужности из одбора, који би отправљали општ. послове све дотле, док се редовним путем не добије нова управа. Разлог за ову измену нам је наше лично искуство, које смо прибавили ових дана. Жалбе, да се чине разне сметње грађанима пред изборе, стизале су нам само и једино из ових општина, где су се поједини дотадашњи амбициозни председници и кметови понова кандидовали. Из ових општина где тога није било, није било ни жалба. Ово је тачно. За једнога председника имали смо извештаја, да је после нечувених мука и маришетлука потврдио своју листу у очи самога избора, дакле после законског рока, наравно пошто је у деловодном протоколу благовремено оставио празну нумеру за своју листу. Овакве злоупотребе тешко је утврђивати, али ми верујемо да су оне сасвим могуће.

Напоследку да поменемо један од најгрубљих законских недостатака због кога и сада, када ове редове пишемо, имамо грдне главобоље. Чланом 170-им закона жалбе противу општинског избора оглашене су изрично за хитне, али то је речено само Државном Савету. Њему је наређено да по тим жалбама мора решавати „као о хитном предмету“. Међу тим за дивно чудо nigде изрично није речено општинском суду: у ком року најдаље он мора по пријему спровести жалбу Државном Савету. Овај недостатак даје повода за двојаке врсте злоупотреба.

Ако је група, која још држи општинску судницу у својим рукама, пропала на општинском избору, она има рачуна, да што више отеже извршеност избора и да малтретира већину. Ту се општ. суд или скањера са пошиљком жалбе и изборних акта Државном Савету, или што је још горе, жалба се лажно подноси и после законског рока од пет дана, пошто се брижљиво приберу сви докази противу избора. Наравно да је извесна, тобожња жалба заведена благовремено. Надзорна власт противу оваквих флагрантних повреда политичких права једне групе може предузети само то: да одговорне општ.

часнике казни прво опоменом, па тек онда одузимањем плате за неколико дана (чл. 158. закона). Врло слаба и жалосна заштита политичких права наших грађана. У једној општини по тужби већине: да нема жалбе противу избора и ако је заведена нека жалба, надзорна власт, не нашавши жалбу у судници, а представници општине нису је могли поднети на увиђај ни после неколико дана, донела је решење о притвору према одговорном регенту — председнику за дело из § 111 казненог закона. Првостепен суд, пак, поништио је ово решење, налазећи да није утврђено дело из § 111. каз. зак. већ само извесне нерадне општ. суда. Значи, да су злоупотребе ове врсте недоказљиве и да је противу њих још једина одбрана пом. чл. 158. закона о општинама.

У другом, пак, случају, ако је на изборима добила већину група, која је и до тада била а и сада на општинској управи, опет се жалба противу избора нерало спроводи Државном Савету све дотле, докле се не успе, да се *жалилац нагна да одустане од поднете жалбе*. На њега се утиче свима недопуштеним средствима — силом или милом. Кад не помаже ништа, онда се плаћа, услед чега се у народу развила срамна трговина са жалацима противу појединих избора. Има лица, која су лепо пазарила на овоме послу, а колико је то штетно и неморално, разумљиво је тек онда, када се има у виду, да овакав један жалилац у највише случајева представља целу једну групу, која је преко њега употребила једно своје законско право. Један општ. суд са свим наивно на питање надзорне власти јавља званично: да још није експедовао жалбу са изборним актима Државном Савету за то, што је жалилац Н. Н. обећао кмету Н. Н. да ће до сутра одустати од жалбе. Ако, вели, не одустане до сутра, суд ће поступити по наредби власти и послати акте. За овакав случај не вреди трошити хартије и примењивати незнатну казну из чл. 157.

Са ових разлога неопходно је потребно, да у закон о општинама уђе један нарочити члан, по коме ће општ. суд бити дужан да у року од 24 часа или најдаље 2 дана испошље жалбу са изборним актима Државном Савету. Не учини ли то, да се председник кажњава по чл. 165. закона (новчана казна од 300—2000 дина.). Уз то могло би се овим новим чланом предвидети, да се од једном поднете жалбе не може више одустајати.

На крају крајева могли би приметити да је у чл. 168 требало и првост. суду одредити рок, у коме је дужан решити кривицу општинских часника за повреде изборних одредаба, и да *ти часници* у случају осуде за *извесно време губе пасивно бирачко право*, па ма били и помиловани од казне.

Са овим завршавамо наша опажања о новом изборном систему и жеља нам је, да се наше примедбе првом приликом узму у оцену и да се закон сходно допуни.

фебруара 1906. год.

Рача Миловоје Ј. Петровић.

ОДЕЉЕЊЕ ЗА ПРИЈАВЉИВАЊЕ СТАНОВНИШТВА

(НАСТАВАК)

Из ових листа не може се видети да ли које од тих лица још станује у Пешти или не.

Ово одељење има права и да изриче казне због непријаве. Казну ову досуђује шеф одељења, која може бити 1—100 круна.

У прошлој години наплатили су казне на 13.000 круна, а пређашњих година те су суме биле и веће, по 18—20.000 круна годишње. У овом одељењу раде на 50 чиновника рачунајући ту и дијурнисте.

Чиновници овога одељења прелазе и у друга полицијска одељења као што они из других одељења могу бити одређени на рад у овоме. Од њих се дакле не траже нарочити услови, па да могу радити у одељењу. Таквом једном чиновнику, не дају, одмах да самостално ради, већ га за неко кратко време, предају неком старијем чиновнику, да му у раду помаже и да се, поред њега, учи самосталном раду.

У *Букурешкој* полицији нема одељења за пријављивање. Код њих се нико не мора власти пријављивати осим хотелских путника. Да би пак у главном, знали где им који грађани станује, полиција подмирује ту потребу овим начином: У свакоме кварту (инспекторату) полиција пописује све грађане у реону и за сваку фамилију испуни два картона, која се за тим, по нумерама кућа и презимену, распоређују. Овако исписивање картона врши се два пута годишње по целој вароши. Кретање становника у размаку тога времена не прати се. Овакав начин рада непрактичан је, осим очигледне непотпуности и с тога, што пријавни материјал није централизован, већ издељен по квартовима.

Са хотелским пријавама поступају већ друкчије. Хотелијери су дужни, да свакога јутра пријављују путнике, који су дошли. Те пријаве заводе се у првом реду у хотелску књигу, коју полиција преко својих органа свакога дана контролише, на тај начин, што поред свакога имена дотични орган потписује своје име за доказ да је прегледао пријаву тога лица и да се уверио о исправности исписаних података.

У полицијској централи попуњава се за свакога новог пријављеног путника, по један регистарни лист, који садржава све његове податке и доцније све његове нове пријаве и одјаве са назначењем хотела, у којима је сваки пут становао. По тим регистарним листовима, полиција *Букурешка* је у свако доба у стању, да зна, колико је пута које страном лице долазило у Букурешт. У које је хотеле одседало, колико се бавило и т. д. и то за читав низ година. Овакав начин вођења евиденције о кретању путника, одговара потпуно својој сврси, али са гледишта практичности не би био за препоруку због несразмерно јачег уложеног труда, од стварне користи, која се од тога посла очекује. За тај посао употребљују они неколико својих органа.

Цео тај њихов рад не носи се себи обељење неке особите солидарности, те и полиција осталих одељења не очекује од тога никакве велике помоћи.

Што се тиче полиције у Софији, може се само рећи да је она пре неколико месеци установила одељење за пријављивање становништва по угледу на статистичко одељење наше београдске општине.

По томе што је оно још скорашње и што у својој организацији нема никакве карактеристичне особине, не заслужује, да се о њему, за сада, говори.

Овим сам у најкраћим цртама изнео организацију таквих полицијских одељења у поменутим страним полицијама са нарочитим обзиром на оне моменте, који би могли, да служе као користан материјал у преуређењу нашег одељења за пријављивање.

IV.

Пријављивање становника у Београду.

Кад се говори о томе питању у нас, треба имати на уму, да на пословању око прибирања и сређивања пријавног материјала сем полиције учествује и *општина београдска* у којој се налази централно одељење за пријављивање становништва под именом: „*статистичко одељење*“.

Од куда је то дошло, да и општина београдска има удела у овоме чисто полицијском послу, видеће се из доцнијега излагања, као и то, да ли ова заједничка сурадња допринеси што год бољем успеху у послу или не.

Из досадашњег рада на овоме питању очигледно се опажа, да су меродавни чиниоци прожети уверењем о корисности ове установе, с времена на време, покушавали, да је усаврше на страни користећи се искуством таквих установа, како би тим начином створили полицији и другим властима нов извор и потпору за брже и тачније испуњавање задатака на осталим пољима њихове делатности.

Са досадашњим постигнутим успесима не би се имало похвалити, јер су резултати рада, у сразмери жртава и труда, што у тај посао улажемо, и сувише мали и корист незнатна. Но и поред тога може се сматрати као несумњив факт, да смо у томе правцу у преимућству од букурешке и софијске полиције.

Ради тачнијега погледа целокупног досадашњег рада изнећу хронолошким редом: поред законске одредбе и све главније подицијске и општинске наредбе, које су у последње време издате у циљу организовања овога одељења у општини београдској.

Још 1860 год. предвиђена је у §-у 344 казн. закона прва законска одредба која је грађанима ставила у дужност, да морају пријављивати странце.

Овај законски пропис био је доуцњаван и измењиван у 1861-ој и 1899-ој год. Са последњим изменама, које су ступиле у живот 17. јануара 1900. год. он гласи: „Ко какво лице из другог места у своју кућу прими, па га за 24 сата месној полицијској или, где ове нема, општинској

власти, не јави, да се казни повчано од 5 до 150 динара.

„Тако исто казниће се и у случају, кад одлазак каквог лица не пријави у истом року.

„Ако осуђени није у стању, ову казну да плати, да му се ова замени затвором до месец дана.

„Казну ову изриче: у граду Београду Управник града Београда, у округу окружни начелник, а у срезу срески начелник“.

Овај законски пропис као једини, који се бави тим питањем, служио је свагда до сада као основа и полицијској и општинској власти при доношењу наредба за пријављивање.

Како се он примењивао до 1890 године и у кој форми, нисам могао наћи података ни у архиви Управе града Београда, ни у Министарству унутр. дела. Највероватније је, да се обавеза пријављивања односила искључиво на путнике по хотелима, и то више из политичких или других којих разлога не чисто полицијских. То се у осталом потврђује и тиме, што се и сада по свима местима у унутрашњости Србије не обраћа никаква пажња на пријављивање странаца по приватним кућама сем путника по хотелима.

(наставиће се)

V. Лазаревић.

ДЕФИНИЦИЈА И КЛАСИФИКАЦИЈА ЗЛОЧИНА

са гледишта економског

Dr. V. A. Bonger

(НАСТАВАК)

Трећи егоистички утицај капитализма огледа се у конкуренцији између капиталиста — предузимача. Свака грана производње има више предузимача но што је потребно. Интереси капитализма у противречности су, дакле, не само са интересима продавца и купца, већ и са интересима произвођача. Тврдити, да се једини циљ конкуренције састоји у изрази што боље и што јефтиније робе, значи посматрати ово питање само са једне тачке гледишта. Друга његова страна, која у право и интересује криминалитет, огледа се у принуђивању конкурената да буду што већи егоисти. Чак и сами произвођачи, који располажу довољним средствима за техничко побољшање и усавршавање својих производа, прибегавају грубим лажима, т. ј. рекламама, да би оштетили своје конкуренте. Па и у самој области слободних професија конкуренција има знатног деморализаторског утицаја, јер принуђава поједине да раде противно своме убеђењу. Израз: *проституисане интелигенције* потпуно је оправдан за овакве појаве.

Потребно је још поменути утицај, који на друштво врши онај део његових чланова, који ништа не ради, већ живи о трошку других. Између њих и друштва не постоји никаква морална веза, нити они сматрају за дужност да припогмну материјалном благостању човечанства у сразмери својих моћи. Све ово, опет, де-

моралише околину и изазива *завист* код оних, који не живе овим начином живота, побуђујући самим овим у њима и жељу, да свој мучан живот замене са „*dolce far niente*.“

* * *

Ако резимирамо све што смо казали о егоистичким особинама данашњег економског система и његовим последицама, добићемо ову слику: особине ове спречиле су потпуно развитак урођених социјалних инстинката, и ослабиле моралну снагу у корист егоистичких акта, а самим овим и у корист злочина који је, као што смо видели, само један део ових акта.

Колебање мисли код онога, код кога се јавља идеја о злочину, може се употребити са осцилацијом теразија; то је социологија, која има дужност да измери особине *за и против*. У примитивном добу, кад је социјална организација утицала на људе у смислу алтруистичком, постојала је једна моћна сила, која је задржавала теразије да притегну на страну егоистичку, у данашњем друштву пак, чија организација не утиче на масу у смислу алтруистичком, ова сила не постоји, или је, ако је и има, врло слаба. Међутим, пошто се човек у сваком друштву мора уздржавати од извесног броја егоистичких акта, потребно је било да се пронађу еквиваленти у замену за ишчезле или савим слабе социјалне осећаје. Нада о накнади (било земаљској или небесној), страх од казне (божје или људске), треба да одрже човека на добром путу. Пошто се и награде и осуде морају често пута врло дуго очекивати, то су и ови еквиваленти недовољни.

Примера ради упоредимо две сасвим различите средине, у којима расте једна индивиду-а. Претпоставимо прво, да је она одрасла у најмрачнијем куту једне велике вароши: да је њен отац био алкохоличар а мати проститутка, и да је, у место похађања школе, проводила време у скитничењу, док најзад није доспела у затвор, где је завршила своје васпитање у злочину.

Замислимо сада, да је ово исто лице одрасло у здравој средини, у којој ни беда ни претерано богатство не врше своје штетне утицаје; да је било однеговано од родитеља разумних и непорочних и да се његов дух развио како треба. Јасно је да ћемо пред собом имати два екстремна бића, између којих се налази велики број прелаза. Средина је, дакле, врло важан узрок моралне разлике код људи, али би било скроз погрешно мислити, да је она једини узрок овој разлици. На ову разлику знатно утичу и

Индивидуалне разноликости људи.

Људи се међу собом разликују у стасу, снази, тежини, интелектуалним способностима, једном речи у свему. Постепеност у ове разлике не може се уочити површним посматрањем. Ако н. пр. из далека посматрамо већу масу света, нећемо моћи уочити никакву разлику између њиховог стаса. Кад би, међутим, ову масу постројили по једној линици, тако да најмањи буде на једном, а највећи на другом крају,

па врх глава повукли једну линију, уверили би се по кривини ове линије: а) да између постројених личности постоји знатна разлика у погледу висине и б) да их има највише са средњим стасом.

Ова постепеност у индивидуалним разликама коју је први открио и доказао славни белгијанац Кетле око половине прошлог века, призната је одмах као општи природни закон.

Галтон је неопитним фактима доказао, да се овај закон односи и на интелектуалне способности људи, после чега, сасвим природно, он мора важити и за њихове моралне особине. Из овог опет излази, да би чак и у оним случајевима, кад би средина била за све подједнака, постојала ипак знатна разлика међу људима у погледу интензивности њихових социјалних осећаја. Питање је само: колику важност има овај факт за етијологију злочина?

У сваком друштву, свуда и свагда, извесно лице изложено је опасности да према већој или мањој интензивности својих социјалних осећаја, постане злочинац пре него друго лице, с којим живи у једној истој средини. Онај, дакле, који је рођен са slabим социјалним инстинктима, изложен је опасности, да много лакше постане злочинцем, но онај код кога су ови инстинкти интензивнији. Да ли ће, пак, он то доиста постати, зависи искључиво од средине у којој живи.

Б. Класификација.

Пре него што бисмо приступили специјалном претресању појединих важнијих злочина, потребно је да их поделимо на неколико група. Била би велика погрешка не водити рачуна о разноликој природи злочина приликом изучавања њихове етијологије. Јер, нико не може спорити, да постоји знатна разлика између професионалног крадљивца и пијаног насртљивца; између крадљивца и политичког злочинца и т. д.

Према мотивима са којих су учињени, сви злочини могу се поделити на четири главне категорије.

(наставиће се)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

И.

Н. Н. извршним решењем српске власти стављен је под истрагу и у притвор за дела тешке телесне повреде, а по довршеној истрази сprovedен је шабачком првостепеном суду на пресуђење. Нашав да постоји дело, суд је оптуженог ставио под суд и притвор, али пошто кривица није била бешчасне природе, то га је на јемство грађана оставио да се из слободе брани.

Немајући никаквих званичних података о овоме, општински суд, а у смислу чл. 21. закона о општинама, обратио се и првостепеном суду и среској власти с питањем: је ли оптужени Н. услед ове

своје кривице изгубио право гласа на општинском збору? — али је у место прецизног одговора на ово питање и од једне и од друге власти добио само извештаје о кривици оптуженог.

Како су ови случајеви у пракси веома чести, то се моли уредништво за објашњење: имају ли право гласа на општинским зборовима и она лица, која су стављена под суд или под истрагу за злочинство или бешчасне преступе, али су, ма из којих разлога, остала и даље у слободи?

— На ово питање одговарамо:

По чл. 32. закона о општинама на општинским зборовима, поред осталих, немају право гласа и ова лица:

а) која су осуђена због злочинства — док не поврате грађанску част;

б) која су осуђена на затвор са губитком грађанске части — за време док им је она — ова част — пресудом одузета, и

в) која су извршним решењем власти стављена под ислеђење за дела под а и б.

Као што се јасно види из ових законских прописа, за губитак гласа на општинским зборовима сасвим је споредна ствар, да ли је оптужени притворен или је у слободи. Оно, пак, што закон тражи и шта је у овој ствари главно, то је: а) да је окривљени стављен под ислеђење за злочине или преступе који повлаче губитак грађанске части и б) да је решење о овоме извршено.

Како је у овом случају оптужени одговарао за тешку телесну повреду, које дело закон сматра као злочин, то је несумњиво, да он нема права гласа на општинском збору.

Још нешто:

По чл. 21. закона о општинама »Надлежне власти дужне су одмах јавити дотичном општинском суду, чим за кога наступи или престане који од узрока из чл. 32. овог закона.

II.

По чл. 101. закона о општинама »Председник општине и кметови, бирају се на две године, а по истеку рока одређује се нови избор. Но пређашњи могу бити опет изабрани, а ако стари не буду изабрани, одбор их разрешава у року од три дана и бира друга лица из своје средине да врше дужност до окончања избора.«

На дан 15 јануара тек. год. у овој општини поново су изабрани стари кметови, али је на њихов избор изјављена жалба Државном Савету, и овај је исти поништио. Услед овога надзорна власт наредила је, да се ови часници разреше од дужности у смислу чл. 121. помен. закона, што је и учињено.

Како се из чл. 101. јасно види, да се стари часници разрешују од дужности само у оним случајевима кад нису поново изабрани, што другим речима значи да их, ако су понова изабрани не треба разрешавати, то се моли уредништво за објашњење: је ли поменуто наређење надзорне власти умесно, па ако јесте онда зашто?

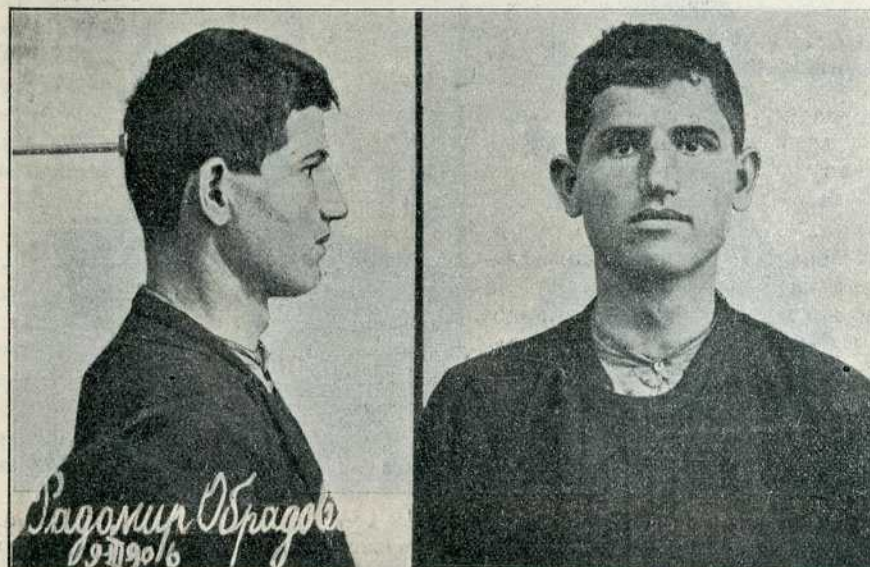
— На ово питање одговарамо:

Потпуно је умесно и на закону основано наређење надзорне власти, јер после одлуке Државног Савета, којом је поништен избор старих часника, не може бити ни речи о његовом праву из чл. 101. поменутог закона. Право ово има свога ослонаца једино у поновном избору старих часника, или још боље, оно без њега и не постоји. Према овоме, са уништајем поновног избора старих часника, уништено је, сасвим природно, и право које је из њега потицало.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Овај Радомир Обрадовић, прошлог лета прешао је у Бугарску и са бугарским коми-

Према овоме, и среска власт и првостепени суд били су дужни да, и не чекајући питање општинског суда, известе овај о кривици оптуженог.

тама ишао у Македонију, где је се борио противу српскога елемента. После извесног времена напустио је бугарску чету и вратио се опет у Бугарску, а крајем јулу ове године дошао је у Србију, наставивши се у Шапцу.

Радомир је из малена пошао по службама по разним крајевима Србије и представља једно врло сумњиво лице за имовну сигурност грађана.

Управи града Београда познато је, да је он у 1900. год. од стране ваљевског првостепеног суда осуђен као малолетник на 5 година затвора због једне замашне опасне крађе (само у новцу 19.000 дин.), извршене једном војном капетану у Ваљеву.

По томе што је отишао у Бугарску, а по том са четама њиховим у Македонију и што је се по повратку у Србију крио и испољавао под именом **Љубомир Симић**, — како је се у Шапцу и код власти и иначе казао — даје се са сигурношћу закључити, да је он пред одлазак у Бугарску, дакле прошлога лета, извршио какво замашније кривично дело, те је због тога и пребегло у Бугарску, ма да тај одлазак тамо правда тиме, што га је један бугарски војвода, који га је нашао на некој пушници за сушење сувих шљива у једном селу крушевачког округа, преварио и одвео у Бугарску, под изговором да га води у српске комите, што је апсолутно невероватно.

По сазнању он је и из бугарске чете побегао са тога, што је на своју руку и из користољубља нападао на имућније житеље онога места, где је она чета, у којој је он био, оперисала.

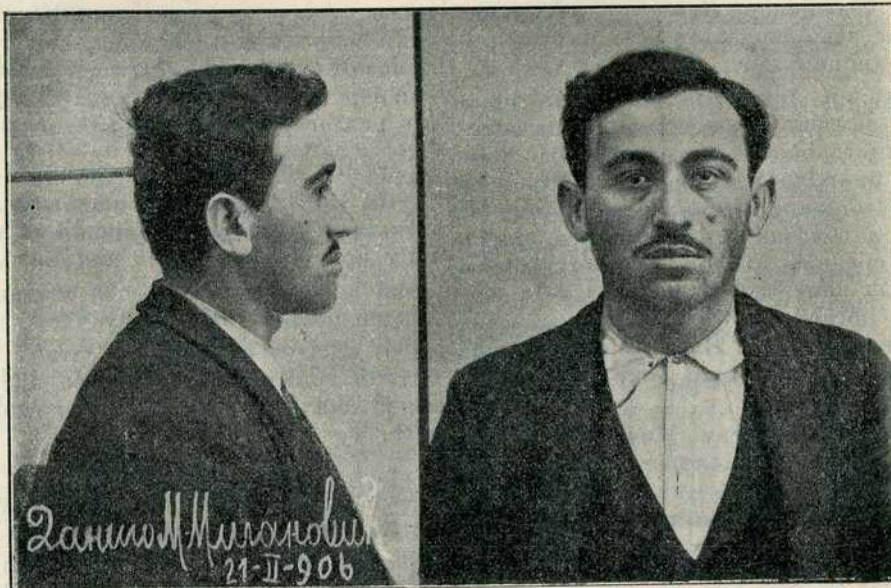
Са тога износимо његову фотографију и позивамо све полицијске и општинске власти, као и приватна лица, да јаве Управи града Београда с позивом на Бр. 8191. да ли је учинио где какво кривично дело.

Радомир је родом из Трнавe ср. златиборског окр. ужичког, стар је 21 годину, висок, сувољав, смеђ.

Не мора човек бити разбојник, убица и т. д. на да се сматра за опасног по личну сигурност. Има људи који својим привидно корисним

Он иде по целој Србији и лечи, очне болести. Ма да су очи један од најважнијих, а при том и најосетљивијих чула човекових, ипак се лаковерни свет подвргава његовом шарлатанству и своје најдрагоценије благо — очни вид — ставља на коцку.

блика се опомиње да га се добро чува, тим пре, што сад бар имамо неколико ваљаних очних лекара специјалиста.

Треба само видети са каквим он инструментима «лечи» очи, па ће онда и сваком трезвенијем лајку јасно бити, да он може само још више упропастити или и сасвим уништити очи, а никако исцелити их.

При том он је још и алкохоличар, те су његове «операције» у толико опасније.

Сам он правдајући се како уме да лечи признаје, да од стотину лица, која он лечи, само неколицини испуре очи од његових операција!

Тодоровић је пресудом Управе града Београда од 9. тек. м-ца Бр. 8580. кажњен са 15

ПОТЕРЕ

Данило Милановић, аустро-угарски војни бегунац, који се налазио у притвору Управе гр. Београда због извршене опасне крађе у Топчидеру, побегао је из притвора 22. тек. м-ца. — Позивају се све полицијске и општинске власти да Данила живо потраже и нађеног спроведу Управи града Београда с позивом на Бр. 10380.

Цветко Петровић, надничар из Београда и жена му **Софија** имају да издрже по месец дана затвора због крађе, али су у бегству. Пронађене ваља стражарно упутити кварту дорћолском Управе града Београда с позивом на Бр. 2096.

УТВРЂЕНЕ ИДЕНТИЧНОСТИ

У 11. броју «Полицијског Гласника» изнeсена је фотографија леша непознатог зликовца, који је ноћу између 15. и 16. пр. м-ца убијен у кући Миленка Миланковића из Падежа, у срезу расинском. Начелник среза расинског, актом својим Бр. 4683. од 16 тек. м-ца известио је уредништво, да су сељани из Ловаца у срезу белничком, према тој фотографији познали у зликовцу **Милица Стојановића**, тежака из Ловаца, и да је потпуно утврђена идентичност леша.

У истом броју листа, у рубрици «Ко је ово?» изнета је и фотографија леша једног зликовца који је убијен кад је почео бежати испред спроводника општине брестовачке у срезу зајечарском. Тај је зликовац изјавио код власти, да се зове **Сретен Петровић**, из Врбце у ср. јасеничком округу крагујевачког, и да је одбегли двадесетогодишњи робијаш. Према званичним подацима, које је уредништво добило од управе Београдског казненог завода, утврђено је, да су сви горњи наводи убијеног зликовца били истинити.

послом причиншавају друштву много више штете, по разбојници, хајдуци и др. Међу овакве може се слободно убројати овај **Димитрије Ј. Тодоровић**, самозвани «доктор унук од сина», родом из Параћина.

дана затвора и прогонством у место рођења — Параћин.

Скреће се пажња свима полицијским властима на овог «очног доктора», те да му не дозволе варање и упропашћавање људи, а и пу-